

Jakub Macek - Dech lesa

"Tam." ukázal komoří Alhard na pářící se hvozd, táhnoucí se do dálky. "Až k řídce to půjde všechno dolů. Ilianna - ta řeka - je sedm mil od kraje lesa. Vykácíme tedy pás dlouhý dvacet a široký sedm mil. Jak přikázal vévoda Daniel - na území Amreonu nebude žádný hvozd. Na území Amreonu nebude žádný druid."

Baron Lakadh Dlouhovous ze Zeleného dvorce, leník vévody Daniela, se usmíval. Na vévodské útraty tu bude vyžďářena prvotřídní půda. A vévodův komoří navíc slíbil zajistit kolonisty. Stačilo pouze zavázat se k naverbování jízdního oddílu.

"Jen...." řekl baron a odkašlal si. "Snad jsi. Jasnosti, neměl včera vyhnat toho starého druida, který žádal o slyšení. Mám s nimi své zkušenosti. Jsou hrdí."

"Ať jsou. Ten hvozd vykácím, ať přijde jeden nebo celé poselstvo. Žádný hvozd, žádný druid. Většina hvozdu stejně leží za hranicí, takže o moc nepřijdou..."

"Já jen..."

"Nestarej se, pane Lakadhe. Bud' rád, že tě potkalo takové štěstí. Zbavíme tě hvozdu, zbavíme tě pohanu, přivedeme loajální křesťanské obyvatelstvo a barbary z okolí lesa přivedeme na cestu jediné víry. Ty se jen starej, aby tvých padesát jezdců a všichni pěší byli připraveni. Vévodští dřevorubci se už včera utábořili na kraji lesa. Zítra začneme."

Šestatřicet chlapů, vedených ramenatým Brinem si postavilo na kraji hvozdu jednoduché přístřešky z chvojí, klacků a trávy. Bylo něco po jedenácté dopoledne, vůně kaše stoupala do korun stromů.

"Co, chlapi?" řekl Brin, když přišel k trojici sedící v trávě. "Brousíte sekery? Dobře děláte. Zrovna jsem povídal ostatním - máme začít až zejtra, ale když se do toho dáme už odpoledne, tak nás neubyde."

Brin přisedl a vzal do ruky hlavu pantoku.

"Děláš dobrý klíny, Jalku..."

Jalek se usmál. Pak se rozhlédl po podmračených stromech, které obklopovaly tábořiště, a odplivl si.

"Brine, nevím, jak tobě, ale mně se to tu v noci vůbec nelíbilo."

"Snad se nebojíš lesa, Jalku?" uchechtl se Rezatec.

"Drž hubu, pitomče. Však jsem slyšel, jak ses celou noc převracel. Ani tys oka nezamhouřil!"

"Klid, chlapi." zabručel Brin. "Tady je divočina, takový lesy u nás ve vnitrozemí nejsou. To na jednoho působí divně. Ale jsme dospělí lidi... Běžte se nabouchat, jídlo už bude. Po obědě deme na to."

Jalek dovyškrábl z misky zbytek kaše a zvedl se. Zamířil k lesu, vypité pivo ho tlačilo. Rozhrnul listí lískového keře... a strnul. Přímo před ním stál muž. Vysoký a hubený, v dlouhých vlasech a vousech měl vpleteny větvičky, v ruce držel sukovitou hůl. Byl takřka neviditelný v zeleném podrostu. Tvář měl pomalovanou a dýchal s větrem. On byl les.

Jalek zařval, otočil se a padal zpátky k tábořišti.

"Sakra, lidi! Tam někdo je!" Všichni se otočili. "Domorodec?" zeptal se někdo. "Ne. On

je..."

Stál tam pořád. Chlapi se na něj dívali z uctivé vzdálenosti.

"Kdo to je?" zašeptal Rezatec. Nikdo mu neodpověděl.

"Lakiho-aeef. Jah ergi-uuz. do pooe!" promluvil tichým hlasem neznámý.

"Druid." ozvalo se zezadu. Ostatní se otočili. Byl to Bagi, malý snědý chlapík, poloviční Arvot. "Mluví jazykem miveehn. Zdejší jazykem."

"Co říká?" zeptal se Brin.

"Máme odtud odejít. Pokud budeme kácet, zemřeme."

Šestatřicet dřevorubců beze slova hledělo na pomalovanou tvář, na ptačí kůstky našité na šedých hadrech, na kostnatou ruku svírající dlouhou hůl.

"Jah ergi-uuz, do pooe!" Druid se otočil a zmizel v lese.

"Přišli jsme sem vyrvat lesu hlínu. Řeklo se - pokácený dřevo patří vévodovi, půda nám. Mně to a to stojí. Kašlu na druida. Nevěřím na duchy. Nevěřím ničemu." Brin zvedl sekeru vysoko nad hlavu. Chlapi mu hlasitě dávali za pravdu. Pětatřicet seker bylo pozvednuto. Jen Bagi, malý a snědý, nechal svůj nástroj ležet. Tušil, že dech lesa se zrychluje. Cítil druidovu sílu.

Vikomt Alhard. komoří Jeho Jasnosti vévody Daniela de Bolle, stárnoucí muž se stříbrným vousem, seděl nad mapou Příhvozdí. Baron Lakadh ze Zeleného dvorce ji nechal vyhotovit před sedmi lety a bylo v ní zaznamenáno, o kolik Guap-turský hvozď postoupil. Arvotští domorodci les odmítali mýtit a kolonisté, kterých v tomto panství bylo pouze kolem tří tisíc, sami lesu čelit nedokázali. Lakadh se prý poslední dvě léta snažil o dohodu s druidy. ale ti tvrdili, že nemají sílu hvozdu bránit. Až na podzim loňského roku tedy Lakadh Dlouhovous požádal o pomoc Roise. dvorního čaroděje vévody Daniela. A poněvadž Daniel de Bolle potřeboval materiál na stavbu lodí a zároveň hledal pudu. kterou by přidělil vojenským vysloužilcům a lidem z přelidněného okolí Bolle... Inu - došlo k džentlmenské dohodě. Vévoda poskytne dřevorubce — kolonisty a zajistí odborné vedení, Lakadh dá dřevorubcům polovinu vymýcené půdy, přenechá vévodovi veškeré dřevo a nechá mezi pohanskými Arvoty působit misii opata Theodora, vévodova mladšího bratra.

Alhard se stal pro první půlrok koordinátorem celého podniku. Spolu s ním nyní přijela první tisícovka drvoštěpů, na jaře by pak do nové zbudovaných osad měly dorazit jejich rodiny a další tisíc párů rukou. Svě vedení Alhard poté předá baronu Lakadhovi. Vymýcení sto čtyřiceti čtverečních mil lesa bylo plánováno na pět let.

Někdo zaklepal.

"Vstupte."

Dveře se zprudka otevřely. Vešel vousatý voják v hnědém plášti. Na kroužkové košili měl plátno s erbem Lakadha Dlouhovouse.

"Kure, Vaše Jasnosti, velitel baronovy jízdy. Mám pro vás zprávu."

"No?"

"Zmizela skupina dřevorubců."

Alhard překvapeně zvedl obočí.

"Zdrhli?"

"To těžko, pane. V táboře zůstaly všechny jejich věci."

"Aha... Kdy jste to zjistili?"

"Ráno. Nechal jsem objet všech šestadvacet táborů, jak jste ráčil přikázat. Jeden našli chlapi prázdný."

"Máš vysvětlení?"

"Víte... něco jsme našli čtvrt míle odtamtud. Asi byste to měl vidět."

"Hm... Ať mi osedlají koně. Za půl hodiny vyjíždíme. Pojede jen baronova jízda. moji chlapi tu zůstanou."

Čtyřicet jezdců vyjelo branou Zeleného dvorce. V čele Kure, vedle něj vikomt Alhard. Komoří byl zkušený jezdec. půl života prožil v sedle jako kapitán Královské jízdy Glohrionu a dostal pod doživotní velení jeden oddíl. Ač mu táhlo již na pětapadesátou zimu, stále byl silný muž a svému vzdálenému synovci vévodovi Danielu de Bolle byl velmi nápomocen při správě rodových držav. Vyznal se v mnohém a byl tvrdý a spolehlivý.

"Pohanská země." řekl, když sjížděli z mírného svahu k několik mil vzdálenému hvozd. "Mlhy jsou tu po ránu hustější než kdekoli jinde a noc tu má podivné napětí. Je načase to změnit."

Velitel jízdy na to nic neřekl. Pozoroval hvozd a přemýšlel. Zdálo se mu, jako by se nad ním stahovala mračna. Nebe bylo nízké a olověné. Bylo velmi studené léto.

Když vyjeli na olýsalý kopeček, ukázal velitel jízdy k temné hradbě stromů, která již byla velmi blízko.

"Tam, jak hvozd jakoby obtéká tu holou část země. tak tam odtud kousek napravo je ten tábor. Budeme tam už brzo."

"Kde je vlastně baron Lakadh?" zeptal se po chvíli Alhard. "Neviděl jsem ho, když jsme odjížděli."

"Vyjel s družinou naproti ctěnému opatu Theodorovi a jeho bratřím. Zítra by měli být již na Zeleném dvorci. Jasnosti."

"Skutečně? Měl jsem za to, že přijedou až pozítří, spolu s kupci a druhou zásobovací kolonou."

"Opat Theodor se prý rozhodl..."

"Ale vždyť budova misie v přihnuli ještě není úplně dokončena!"

"Můj pán jim poskytne přístřeší na Zeleném dvorci, dokud tesaři nedokončí střechy misie. Kastelán je ubytuje ve svém domě. Jasnosti."

"Ach tak..."

Zelený dvorec byl palisádou a valem obehnané hradiště, kde krom baronovy rezidence, malého kostelíka, hospodářských a vojenských stavení byly pouze dva slušné - ač dřevěné - domy. Dům správcův a dům hostinský, ve kterém se nyní usídlil Alhard se svým služebnictvem.

"Už jsem se lekl, že se nastěhují ke mně."

"Žádný strach, Jasnosti."

Komoří Alhard pokýval hlavou a pobídl koně. Vojáci se dali do pohybu.

Tábořiště bylo skutečně liduprázdné. Alhard rozkázal sesednout a vše prohledat.

Dřevorubci tábor postavili na samém kraji hvozdu. Alhard pohlédl na masu, která se před ním majestátně zvedala. Hvozď byl jednolitý a působil dojmem neproniknutelnosti. Stromoví velikáni, prastaré duby a veledy, přesahovali svými větvemi nad tábor. Jejich listů mělo tmavou, skoro hnědočervenou barvu.

"Byl jsi už někdy v hvozdu, Kurci?" zeptal se Alhard.

"Byl, ale vždycky jen na kraji. Dál se nikdo neodvažuje. Když jedeme na podzim vybírat daň k Arvotům, musíme tudy projíždět. Některé vesnice jsou podél..."

"Aha," Na Alharda to tiché království nepůsobilo nijak dobře.

Vojáci se vraceli.

"Nic tu nechybí - jen ty lidi," řekl jeden.

"A ty šlahouny se mi nelíbí," dodal druhý.

Až nyní Alhardovi došlo, že celý prostor tábořiště je porostlý mladými stromky. Některé výhonky měřily sotva pár coulů, některé však byly dlouhé skoro půl sáhu. Šlahouny...

"Takhle les postupuje dopředu," řekl voják. "To svinstvo je tu všude. I v těch chýších, i v ohništi. Jako by to vyrostlo přes noc."

"Nejsou tu žádné stopy boje. Smrdí to tu lesní magií. Jasnosti," dodal Kruc.

"Lesní magií?" Alhard si dopnul knoflíky na kabátci. Vítr nepříjemně profukoval.

"Lesní magií. Ještě jedno jsme, Jasnosti, zjistili - ti dřevorubci už včera pravděpodobně káceli. Možná to s tím má něco společného. Navíc je tu ještě ta věc, pro kterou vlastně jedete s námi. Je to necelou čtvrtmíli odtud."

Byl to posvátný strom. Heep-anaf. Dub mohutnější než ostatní, rostoucí na hranici hvozdu. Půda okolo byla ušlapaná. Kmen byl ověšen svazečky květin, pírky a kostmi a v loži z namodro obarvené trávy, přímo u paty dubu, ležela...

"Býčí hlava," konstatoval s nechutí Alhard, když si krvavou, z kůže staženou věc z patřičné vzdálenosti prohlédl. "Kdo to má na svědomí?"

"Zřejmě Arvoti. Jasnosti. Ale oni neobětují zvířata..."

"Asi měli zvláštní důvod. Není tu - náhodou - blízko vesnice?"

"Je. Jasnosti."

Alhard se studeně usmál.

"Vypalte ji."

"Ale Jasnosti, pan baron..."

"Vyzbrojení jste, koně máte čerstvé a pro louče si zajedte do toho tábořiště. Bude to varování Arvotům i všem hloupým lesním démonům, kterým se li barbaři klaní. A cokoli podezřelého najdete, přivezte to. Dva chlapi teď pojedou se mnou na Zelený dvorec. Je mi skutečně líto, že přijdu o skvělou zábavu, ale musím něco vyřídit."

Štíhlá laň se popásala na louce u kraje hvozdu. Zvedla hlavu - vítr k ní přinesl dusot kopyt a pach ohně. Zneklidněla. Pružnými skoky zmizela mezi stromy.

Zpoza travnatého návrší vyjela asi čtyřicítka jezdců. Oděni byli do kožených kabátů a hnědých plášťů, které za nimi vlály, a někteří drželi divoce plápolající louče. Kopyta koní bušila do vlhké trávy. Kmotra smrt již za dalším kopečkem netrpělivě čekala. Nebe nad hvozdem ještě více potemnělo.

Šedý holub se vznesl nad Zelený dvorec. Křídla zapleskala. pták zakroužil nad dvěma starými duby, které rostly u roubené stavby hostinského domu.

Komoří Alhard. stále ještě v jezdeckém a s mečem u pasu, se díval, jak holub odlétl vstříc mrakům. Pak zavřel proutěnou klec.

Nebyl to obyčejný pták. Nesl zprávu. Na rukou Alharda ulpěla sotva znatelná stopa nasládlého pachu **čarodějnické** magie. Pták patřil Mistru Roisovi.

Bagi sedel na hliněné podlaze, kolena přitažená k bradě objímal rukama a třásl se. Jediné malé okénko, které bylo nad nevelkými, pevně zavřenými dveřmi, propouštělo dost světla, aby bylo vidět, jak prázdná je cela, do které byl před chvílí vhozen. Oči měl hluboko propadlé a jejich roztěkaná prázdnota svědčila o prožité hrůze.

Hlavu měl plnou obrazů. Nedokázal se zbavit vidin. Stále se mu v myšlenkách vracel tmavnoucí les, ztrácející se obloha a sklánějící se větve, noc jako nejčernější můra.

Neviděli JE. Když náhle pohasly ohně, všichni se zděsili. Uvědomili si desítky párů očí všude kolem sebe. očí přízračných, patřících lesu. Desítky zkroucených a tisíce větry rozvátých siluet, hladově napřažených rukou... ONI ho nechali, on prosil a utíkal. Padal, zakopával a ve smrtelném strachu znovu vstával a řtil se tmou. ONI věděli, že Bagi poslechl. Hvozd to věděl. Malý snědý Bagi cítil jeho mohutný a rozzuřený dech. Dech lesa.

"Vy jste tam chytili jednoho z těch dřevorubců?" nechtěl věřit svým uším Alhard.

"Ano, Jasnosti. Bagi. poloviční Arvot." přisvědčil Kure.

"A to vám řekl sám? Já bych řekl, že si z vás nějaký barbar udělal dobrý den - a aby si zachránil krk, předstírá, že je dřevorubec."

"Myslím, že ne. Jasnosti. Cestou zpátky to vzali přes jeden z dalších dřevorubeckých táborů, jestli ho někdo náhodou nepozná."

"A...?"

"Několik lidí ho znalo. Je to prý opravdu Bagi Půlbarbar, bývalý lučištník vévody de Bolle."

Alhard se z pohodlí svého křesla díval, jak ta troska spadla na kolena, když ji ozbrojenci přestali podpírat.

Zbědovaný chlapík klečel na zemi a zíral na podlahu. Alhard si přehodil nohu přes nohu.

"Jsi Bagi řečený Půlbarbar, dřevorubec ve službách Jeho Jasnosti vévody Daniela de Bolle?" zeptal se zostra. Neměl dobrou náladu, po dnešním ránu znejistěl.

Vězeň přisvědčil.

"Pak tedy určitě víš, co se stalo v táboře Brina Brulla. Kam zmizeli dřevorubci?"

V Bagiho tváři zacukalo.

"Neumíš mluvit, chlape? Mám ti nechat pomoci bičem?"

Bagi zavrtěl hlavou. Bič už poznal.

"Nekácejte hvozd." řekl tiše místo odpovědi. Byla mu zima. Dřevo stěn bylo plné větru.

"Ptám se tě. kde je Brin Brull a jeho dřevorubci!" Alhard nepatřil k nejtrpělivějším a tento hnus vzbuzující ubožák ho rozpaloval od pohledu.

"Hvozd pro ně přišel... druid nás varoval a oni... oni šli kácet... Hvozd pro ně přišel! Přišel a... neposlechli... já ale cítil..." Bagi nesmyslně mumlal.

Alhard ho nemínil dál poslouchat. Myslí si svoje. Byl unavený, rozmrzelý, rád povolil stavidla.

"Houby hvozd! Barbaři! A tys k nim zběhl! Seš napůl z jejich krve, hnuse bezbožná! Odved'te ho!!! Hraje blázna a myslí, že ho to ušetří před šibenicí. Pověste ho, pohana! Pověste ho na dub před domem!"

Když ho táhli pryč, uvědomil si Bagi. co ho čeká. Mlátil sebou a dostal několik ran. Nakonec se zapřel ve dveřích. Otočil hlavu k Alhardovi. Oči měl plné slz.

"Nekácejte! Probůh...! Les sílí a zuří!"

Bagiho ruce povolily pod nápořem těl strážných. Dveře za sebou hlasitě zabouchli.

Po chvíli Bagiho křik ztichl.

Druhý den se léto rozhodlo ukázat svou vlídnější tvář. Vítr, teplejší než včera a vanoucí od jihu, od vzdáleného moře, protřhal mraky a před polednem na hodnou chvíli prosvítlo slunce a prohřálo vzduch.

Vévoda Alhard rozhodl, že nechá pokračovat započaté práce, ale přikáže, aby se všechna tábořiště přesunula dál od lesa. I v některých dalších táborech zmizeli po setmění lidé. Komoři pociťovali stále větší znepokojení. Správce Hugo, který se vrátil z objíždky, mu prozatím rozmluvil plenění dalších arvotských vesnic.

Alhard zadumaně hleděl na mapu.

"Je to zvláštní, Hugo. Vypadá to, že ztráty máme především na severnější polovině... ehm, bojiště."

"Divočejší část kraje, Jasnosti. Před čtyřiceti lety tu prý byl hvozd mnohem rozrostlejší. Teď ale zase dobývá, co ztratil."

Alhard dál raději mlčel. Hvozd, hvozd... za pár dnů, co tu byl. slyšel mluvit o Guap-turu jako o živém tvor, o celistvé věci s vlastní vůlí. Ne. řekl si Alhard. Strom je jednodušší věc a les je jen skupinou stromů. Nechce se mi věřit, že hvozd je takový, jak o něm slyším. Musím si do věci nechat vnést více světla. Rois bude vědět.

Dlouhý průvod pomalu projížděl příhradím. Děti zvědavě vybíhaly k cestě, po které se ubíral k hradisku, dospělí vykukovali z chalup.

Napřed si vesničané mysleli, že už dorazila slibovaná kupecká výprava, ale když uviděli členy průvodu, poznali, že se mýlí. Byli to mniši na oslech, v jejich čele jel na grošákovi opat Theodor, vedle něj na hnědém koníkově baron Lakadh a vzadu, za mnichy, pochodovalo dvacet pěších z baronovy družiny.

Baron Lakadh jel hrdě, příjezd Theodora byl pro něj velikou událostí. Tento zapadlý kout světa se zdál být probuzen k životu a skutečně připojen k říši lidí.

Svatí mužové odpovídali laskavými očima na pohledy svých budoucích oveček a hostitelů.

Poslední zákruta blátivé cesty, poslední chalupa ze dřeva, proutí a hlíny, poslední slaměná střecha. Hradiště již čekalo nové hosty. Hradský kněz s ministrantem vyšli naproti.

Byla to velká sláva. Na zdejší poměry. Z celého Zeleného dvorce se seběhli čeledíni a děvečky, byl tu Alhard s doprovodem, kastelán Hugo s ženou a ratolestmi, kapitán baronovy družiny Kruc, hradní duchovní Berthold, ministrant a samozřejmě baron Lakadh s chotí, dvěma syny a třemi dospívajícími dcerami.

Kastelán - využiv, že se udělalo trochu hezky - dal vynést stoly na dvůr a nechal je postavit

do půlkruhu. Na čestných místech seděli opat Theodor, vévodský komoří Alhard a baron Lakadh. Ostatní byli rozesazeni již poněkud chaoticky, ale bylo rozneseno víno. pečená ryba zavoněla a různorodá společnost se rychle začala různorodě bavit.

Jen Alhard nekonverzoval, opíral se lokty o stůl a nožem rýpal do dřeva. Všiml si toho opat Theodor.

"Zdá se, že máš hlavu plnou chmur, strýce," řekl měkce.

"Neměl jsem dobrou noc, opate." V Alhardově hlase byla skutečně slyšet únava. "Jsem skutečně rád, že jsi přijel." dodal po chvíli.

Opat ho s porozuměním poplácal po ruce.

Od brány se ozvala hudba. Z příhradí přišli kupci s muzikou a lehké děvy s tancem. Chvíli vyjednávali se správcem a ten, když viděl baronův souhlas, je vpustil do hradiště. Vyvolalo to bouřlivé veselí mezi čeledí a vojáky.

Komoří Alhard stál u otevřeného okna v patře hostinského domu. Díval se přes palisádu a val k jihu. Plochá země, nad níž bylo nebe opět neproniknutelně zahalené světlými, vodnatě šedými mraky, se **rozprostírala** až k mlžnatému obzoru. Tam, daleko, jsou městečka a vesnice, hrad Bolle a... Domov? Už zase blázním, uvědomil si Alhard. Může za to tenhle cizí kraj. vlhký a osamělý, může za to tahle cizí ložnice, která ve mně vzbudila po ránu pocit úzkosti. A snad i věk. Však byly časy, kdy jsem žil jenom na cestách, na cizím s železem v ruce a s mokrým oblečením a ztahaným koněm... Tady mám svého panoše, který jako by už patřil k mému domovu, a stejně se cítím sám. Mám tu tři sluhy a čtyřicet chlapů, někteří se mnou mašírují už deset let. A stejně mi je večer skoro k pláči...

Alhard si vybavil tvář Bagiho, kterého včera nechal pověsit. Snad díky němu ta špatná noc a rozmrzelá nálada. Nechal ho odříznout hned ten večer, aby neviděl krutý důkaz své náladovosti, stařecké podrážděnosti a netrpělivosti.

A ke všemu ten les... Ty zvuky, ty pachy, ten strach...

Jedním z mnichů, jak se Alhard dozvěděl od Theodora, byl Johan - prý vymítač a znalec poměrů mezi pohany. Alhard se s ním, ač se mu zpočátku vůbec nechtělo, nakonec setkal.

Johan byl starý, vrásčitý a vyhublý na kost. Sám vypadal jako démon. Alhard s ním mluvil asi hodinu a měl z něho smíšený pocit. Ale dostal několik praktických rad.

"Dej kácet pohanské stromy. Já tam pak odsloužím službu Pánu, abych vyhnal nečistotu. Hlavní je, aby všechny ty stromy padly... Máš tu čaroděje?"

Alhard zavrtěl hlavou. "Ale poslal jsem zprávu. Mistr Rois někoho už určité poslal. Brzy tu bude."

"To je dobře." řekl Johan.

Alhard na něj vytřeštil překvapeně oči. Vztah mezi duchovenstvem a čaroději byl v Glohriónu vždy přinejmenším problematický.

Johan zašustil vrásčitýma rukama. V očích se mu odrážela špetka smíchu.

"Jsou záležitosti pro mnicha či komořího a jsou zase věci, které patří spíš čarodějům." řekl.

Znavení dřevorubci se vraceli z celodenní šichty.

Galit, předák této skupiny, šel vpředu. Nepříliš silný, ale bystrý a autoritativní chlapík byl na svou partu hrdý. Makali tvrdě a chlastali málo - od kupce koupili deset soudků medoviny a

zatím šetřili, jak to dalo.

Po včerejším dni mají dokonce slíbenou prémii - našli obřadní dub obalený kostičkami a jak nařídil komoří Alhard, ohlásili to. Přijel mnich, vyhnal ducha a posvětil sekery a pilu, kterými byl dub pokácen, a pak na místě odsloužil mši ve jménu Pána.

"Stejně se divím, jak se Brinnovci mohli nechat pobít vod Arvoťáků...", prohlásil Galit.

"To von je prej přived ten míšenec. ten bastard vod lukostřelců... Ten. co na Bringlu dělal stopaře, víš kterej?" Hubert byl poměrně mladý, ale dálkami ošlehaný vysloužilec.

"Vím." řekl Galit. "Prej ho chytli, povídal kupec. Našli ho v nějaký vesnici, jak vyvolává démona."

"Hajzl." řekl uznale Pind'a, benjamínek party.

Byli už u tábořiště.

Hubert se sehnul k zemi. Držel v ruce zelený výhonek. Ukázal ho Galitovi.

"Co je to?" zeptal se vůdce party.

"Velled...", řekl Hubert. "Ale ty mimo les nerostou."

V trávě těch stromečků bylo víc.

"To tu ráno určité nebylo." řekl Pind'a.

"To se ti zdá. kluku."

Bylo po půlnoci, když se před branou Zeleného dvorce objevil jezdec. Zahalený muž na černém koni přijížděl z velké dálky.

Zabušil na bránu. Strážný otevřel okénko.

"Kdo tam?"

"Posel od Mistra Roise."

Okénko zaklaplo, strážný odsunul závoru a otevřel jedno křídlo kovaných vrat. Jezdec branou projel na rozlehlý dvůr. Tmu rozměňovalo několik loučí, hořících ve stojanech u tří největších staveb. Proti protřhaným, měsícem osvětleným mrakům šlo rozeznat siluetu kostelíka.

Muž seskočil ze sedla.

"Vzbud' někoho, ať se mi postará o koně, a zaveď mě do domu vikomta Alharda," řekl strážnému.

Ten přikývl, zavřel bránu a odběhl přes dvůr k jednomu z osvětlených domů. Druhý strážný po chvíli přišel pro koně.

"Pámbu s váma," zabručel.

"I s tebou."

Muž osaměl. Zhluboka se nadechl a protáhl se. Celé tělo ho bolelo.

Vzduch byl cítit hnojem a dobyt看, v povětří však bylo i mnoho jiných vůní studeného léta. Bylo tu však ještě něco, co nedokázal zachytit nos. o čem ale muž bezpečně věděl - zdejší země byla plná lačnosti po kořenech hvozdů. A to volání, tiché, ale nepřeslechnutelné vzdálené a skryté v šumu listů, obracelo pozornost k severozápadu.

"Magistr Diverroa, tak se jmenuji." odpověděl muž na otázku pobledlého panoše.

"Mám vzbudit Jeho Jasnost, pane?"

"Vzbud' ho, chlapče."

Panoš se úslužně poklonil, vzal jednu z hořících svíc a odešel.

Diverroa si sundal černý plášť, povolil opasek a s uspokojením usedl ke stolu, na který panoš nachystal občerstvení - studenou pečení, chléb a víno.

Diverroa nestačil ani dojíst, když přišel rozespálý Alhard.

"Běž si lehnout, Aziku." Když vstoupil, plamínky svící se rozkomíhaly. "Zdravím tě, čaroději."

"I já tebe. Alharde. Asi jsi nečekal zrovna mě. co?"

"Nečekal, Ami," přiznal Alhard a posadil se. "Ale jsem rád, že mistr Rois poslal alespoň někoho."

"To nebudu brát osobně...", usmál se Ami Diverroa. "No nic. Původně mistr uvažoval, že pošle jednoho z obou starších magistrů, ale nakonec to vyšlo na mě. Snažím se na vědění

o hvozdech - ehm... specializovat."

"Hlavně aby to tu bylo něco platné."

"Určitě bude - rozhodně víc, než tvůj zajisté diletantský přístup, Alharde."

"Tak tohle nebudu brát osobně zase já."

"Nemusíš. Ale udělals dobře, žes poslal o radu. Budiž ti tedy odpuštěno, že jsi odmítl čarodějský doprovod hned od začátku."

"Je o mně. myslím, dost dobře známo, Ami, že se vašemu bezbožnému šarlatánství vyhýbám, dokud můžu."

"Vím," řekl Ami Diverroa a prohrábl si řídnoucí kaštanové vlasy. "Ale necháme toho - tak na jaký problém jsi tu narazil?"

Alhard zívá a nalil si víno.

"Nenecháme to na ráno?" navrhl.

"Ne. Seděl jsem kvůli tobě dva dny v sedle, vikomte. Abych vydržel, napral jsem se zaklínadly, únavu necítím. Dokud vnímám, chci vědět, proč jsem přijel."

Starý komoří vzdychl a lokl si vína.

"Dobrá..."

Poslední dřevorubci seděli okolo ohně. Kontiali, jednooký starý plesnivec, ještě vyprávěl o divoké Ibrasii, a tak Pind'a, i když se mu oči klížily, stále poslouchal. Vydrželi tu ještě další tři, kteří seděli kousek stranou a pokuřovali.

"Podívej, Matti!" řekl najednou jeden z nich. "Zdá se mi to, nebo ty krámy svítí?"

Měl na mysli ozdoby a kosti, které sebrali z obřadního dubu, a pak jen tak pro pobavení rozvěsili po okolních keřích.

Matti zvedl hlavu a vypustil obláček dýmu. Překvapeně vytáhl fajfku z úst. Opravdu viděl nazelenalé světélkující obrysy.

K ohni se vetřela stejná tíseň, jakou poznali během první noci, strávené ještě na hranici hvozdů.

"Tys to říkal, Kontiali... Tys povídal, ať to necháme bejt, že v tom sou kouzla..." Matti šeptal vzrušeně a strašidelně.

Pind'a měl pocit, že světla splývají a pohybují se. Kontiali sebou trhl. Oheň zasyčel. Mattiho další šepot splynul s šuměním listů. Zvedl se vítr.

"Vidíš, vidíš, Alharde. Kdybys aspoň dal na pohádky a povídačky..." Měkké světlo svíček nečekaně zostřilo rysy Diverroova obličeje.

"Chceš říct, že na těch... že za těmi pověrami...?" Alhard viděl za svých služeb několik zabitých ghulů. k jeho realitě patřili čarodějové Kruhu, před třiceti lety v Hadím průmysku spatřil draka, ale v démonologii čili theurgii viděl jen blaf vyčůraných východanů. Slýchal o skyrách, vlkodlacích a upírech, o jednorozcích i vílách z bažin, o jedovatých salamandrech a obřích štírech. Byly to ojedinělé hříčky, jarmareční atrakce, noční můry venkovanů, trofeje hrdinů. Netušil ale, proč by měl Bůh stvořit děsné hvozdy, demony a duchy, světy ticha a par. Nyní se zdálo, že sám se nachází na kraji jedné z takových ztracených zemí. Plameny svící probouzely polozapomenuté příběhy vyprávěné cizozemci u dávno zhašených ohňů.

Čaroděj tušil, co za myšlenky se honí za Alhardovými víčky. "Nebud' bez fantazie. Máš svého Boha s mystérii a umučeným synem a anděly, a přesto se díváš tak racionálně, až se to jednomu zdá nepochopitelné. Tvůj Bůh, Alharde, je z jiného světa. Tady je nadpřirozeno všude okolo nás. Je až nepříjemně hmatatelné a s dobrotou boží mnohdy nemá co dělat." Čaroděj cítil nad Alhardem příjemnou převahu. A rád se poslouchal.

Poryv nočního větru s sebou přinesl ozvěnu děsuplných výkřiků. Koně ve stájích zneklidněli.

"Hvozd skutečně žije vlastním životem - pulsuje magií, která vychází ze srdce hvozdů, nasává demony Sfér. Ti se stávají duší hvozdů, vedou ho. dávají mu ožít. Čím více stromů v hvozdě je, tím více magie skrze ně z Pramene proudí, a proto se hvozdy rozrůstají dál a dál. Jenže jsou zde i další síly... Ano, myslím druidy. Druidi hvozdy dokázali zkrotit. Ovládají síly, které lze považovat za určitou... formu magie. Zvláštní, hodně odlišnou od toho, co znám já. Naučili se z hvozdů čerpat moc. dokázali najít Prameny Síly. které bez lesa nedokážou být a hvozd zase bez nich. Druidi les dokáží uspat a hvozd ustupuje. Pak ale musí nějaký čas zase nabývat na síle, aby Pramen nevyschl..."

"Dá se vykácet - ale probouzí se tím jeho síla. Senzitivní lidé dokáží cítit jeho sílící dech. Odpovědí na sekery je růst. útok. Pokud se to nedělá dobře. Ovšem když se vymýtí les dost daleko, Pramen vyschne. Hvozd pak již nikdy..."

Čaroděj stál na okraji zničeného tábora a mnul si bradu. Zív a znepokojeně si prohlížel pŕlsákové šlahouny dubů a velledů. které vyrazily z mokré země nejméně již před dvěma dny.

Vojáci prohledávali vzdálenější okolí tábořiště, samotná zpustošená louka již byla probrána.

Zsinalý Alhard stál pod jasanem, v jehož kůře byly čerstvě vyryté obřadní znaky. V trávě u kořenů ležela stažená hlava. Jenže teď nikoli zvířecí, ale lidská.

"Jak to. ze si les pro ně přišel tak daleko?" zeptal se Alhard. V jeho **chování k čarodějovi** došlo po včerejším hovoru k pozoruhodné změně.

"Protože to byli pitomci," odpověděl Ami Diverroa.

"A tohle?" ukázal Alhard na nový "posvátný" strom a krvavé memento nočního hororu.

"To s tím souvisí, Alharde. Jestli se nemýlím, pokáceli ti dřevorubci především Heep-anaf, který rostl tři čtvrté míle odsud. Aspoň to máš v mapě a v poznámkách."

"Asi to tak bude. Jestli se chceš zeptat bratra Johana, který tam asi sloužil mši..."

"Bez toho se rád obejdu... Ale podívej se sem..." Diverroa se sehnul ke keři, který rostl vedle jasanu, a opatrně zvedl runami pokrytou kůstku. "Neříkal náhodou ten Johan. 7e se z pokáceného Heep-anafu musí spálit všechno, dřevo i tyhle malé hlouposti?"

"Říkal, že se má spálit všechno. Hlavně stranou od lesa."

"Vidíš. A tihle kreténi si to vyložili po svém a spálili jen strom a určité hned na kraji hvozd. Tohle si pak vzali jako trofej. Proč to ten mnich nepohlídal?" Zahodil kůstku.

"Chceš říct. Ami, že jen kvůli kostičkám...?"

"Přesně tak. V tom je tolik magie, že mě z toho začala brnět ruka. Vidíš potok? Teče z hvozd. Podél něj les vyrazil. A jim ani nebylo divné. 7e mají kolem tábora stovky malých stromečku. Hvozd sem vystřelil své vlákno jako pavouk, zahubil bodavé mšice a jako pro výsměch stvořil tohle." ukázal na jasan.

"Pošlu jezdce do všech táborů," řekl Alhard. "Musí upřesnit všem skopovým hlavám, jak je to s tím kácením a spalováním. A taky by ti chlapi měli vědět, jak je to s těmi proutky."

"Hlavně ať nikdo nezakládá oheň v hvozd," doplnil ještě Diverroa. "Nevíme, jaké neštěstí by to mohlo způsobit. Když je ten hvozd natolik silný, aby si pro heep-ifdeeo přišel až sem..."

"Vymyslel jsem nový plán." řekl čaroděj, když přišel po obědě ke komořímu. Ten si zrovna nechával svým panošem zastříhávat šedivou bradku.

"Mě taky něco napadlo. Ami. Ale je to spíš taková... řekněme technická otázka. Říkal jsi, 7e hvozd má. tuším. Pramen a ten, když se hvozd dostatečně vymytí, zeslábně. Jenže my máme vykácet jen tu menší část hvozd, která je na našem břehu Ilianny. To pak je přece hloupost, ne? Pramen si toho ani... ehm, nevšimne, když tu zlikvidujeme ten náš camcour hvozd. Les se vrátí zpátky přes řeku. Tvoje povídání o Pramenech pro nás vlastně nemělo smysl."

"Já ti to včera neřekl? Jsem hlava dřevá... Guap-tur vlastně není jeden hvozd, je to **pozoruhodná** zvláštnost. Na každém břehu leží jeden les se svým Pramenem. Jsou tu lesy Guap a Tur. A my máme štěstí. 7e na našem území leží ten menší a slabší. Pramen Turu, té větší části, je daleko na druhé straně řeky, asi padesát mil severozápadně od nás."

Panoš Azik, když očišťoval nůžky od Alhardových vousů, čaroděje po očku sledoval. Mladě vyhlížející plešatějící čaroděj navzdory svému neatraktivnímu vzhledu oplýval neobvyklým kouzlem osobnosti.

"Stříhej, Aziku." napomenul ho Alhard. "Dík. Ami. že to říkáš tak. aby tomu rozuměl i tady ten kluk. Aspoň vidím, že ho něco skutečně zajímá. Když ne mé vousy."

"Neříkals něco o plánu, čaroději?" Alhard měl vousy již zastřižené. Azik dostal volno a sluha přinesl cestovní poháry, aby do nich nalil rudé riklantské.

"Kvůli tomu jsem vlastně přišel." Diverroa zvedl pohár. "Guap je příliš probuzený. Nevystihli jsme dobu - nahromadila se síla, defenze přešla v expanzi. jak říkáte vy vojáci."

"K věci. čaroději. Blíží se konec siesty."

"Hmmm... Nebudeme kácet, aby se Pramen oslabil. Stálo by nás to mnoho času a lidí. Je to tak. démon stromů bývá nenasytný. Chce duše ještě víc. než váš Bůh."

Alhard zrudl. "Rouháš se!"

"Snad. To ti vrátím to tvé 'K věci, čaroději'. Tak se mnou nemluv. Nebo si to tu budeš

vyžírat sám." Ami byl háklivý na aroganci. Někteří lidé si rychle zvykali na jeho vlídnější tvář.

Alhard pochopil a sklopil uši.

"Nebudeme Pramen připravovat o stromy, prostě připravím stromy o Pramen. Protnu srdce nepřítele šípem magie." Čaroděj vypadal navenek klidně. "Pojedu tam a najdu Pramen. Najdu kněžiště druidů. A pak, po čarodějsku..."

"Když je to tak jednoduché, proč jsi to nenavrlh hned?"

"Je to hodně, hodně riskantní. Pro mě. Je to ze čtyř pětín ztracená cesta a ztracený čaroděj." Jemné chvění prozrazovalo vzrušení, které se Diverroy zmocnilo.

"Tak proč to děláš, blázne? Já tě k tomu nebudu nutit. Já ne. Jsi jen poradce..." Alhard říkal NE, ale v temném koutku duše byl rád, že se Diverroa rozhodl věc řešit. Komoří neměl o čaroděje strach. Odvykl si mít strach o lidi. Ale prostě řekl, co řekl.

Ami chvíli mlčel, díval se z okna na dvůr. Napil se vína. "Nemám z toho, co jsem dnes viděl, dobrý pocit. Má intuice říká, že se má jednat rychle. Nikdy nepodceňuji intuici čaroděje. Obzvláště tak dobrého, jakým budu."

Navečer se Alhard a Diverroa setkali s baronem Lakadhem, opatem Theodorem a Johanem. Diverroa vyložil v krátkosti svůj plán.

Když domluvil, ozval se Johan. "Slyšel jsem již cosi o takovém tažení proti démonům. Hrdina Kobagith, který je ctěn lidmi v U lanu. před věky vkročil do hvozdu pohanského boha Ursa, pokořil ho a unesl jeho dceru Tanu-i-oa. Je to pověst stará desítky pokolení, určitě ji znáte. Chceš snad být také hrdinou, čaroději?"

"Určitě." odpověděl s úsměvem čaroděj.

"Chceš být skutečně hrdinou?" zeptal se Alhard.

"Víš. Alharde, už sis mohl všimnout, že vavříny za dosažená vítězství nezískávají čarodějové, ale jejich... zaměstnavatelé. Proto si myslí, že to dělám... hm, třeba pro peníze. Chci se možná postavit na vlastní nohy. Stačí ti to jako odpověď?"

Alhard pokrčil rameny. Lakadh se usmíval.

"Dobrá, čaroději. Ty se hrdinou nestaneš," řekl Alhard. "Ale sám jet nemůžeš, o tom jsme spolu mluvili. Nabízím ti pětadvacet z mých třiceti mužů. Pětadvacet zkušených válečníků, kteří ti pomohou zakroutit krkem nestvůrnému lesu. Potřebují jen zkušené vedení- někoho, kdo se případně stane tím hrdinou, který bude oslavován v písních místo tebe. Ale baron Lakadh by sám měl někoho vybrat. Snad Kruc..."

Lakadh se vypjal v křesle a položil číši. "Je načase, abych se také činil. Tys poskytl své muže. Jasnosti, já pojedu po boku čaroděje. Nabídl bych se tak jako tak, i kdyby na to řeč nepřišla. A nemyslete, že mé rozhodnutí má něco společného s plkáním o hrdinech..."

"To by nás ani nenapadlo." ujistil ho čaroděj. Pak se obrátil k Johanovi. "Ale aby došlo také na tebe. Cos přinesl?"

Johan měl zprávu o zvláštním, důležitém nález, který drvoštěpové ráno učinili - jednalo se o Auui-Heep-anaf, největší, nejstarší z posvátných stromů, který - jak řekl Diverroa - je vnějším zpodobněním Pramene. Johan navrhoval porazit jej.

"Teď ne," namítl čaroděj. "Teď už ne. Bylo by to možná nešťastné pro osud mé výpravy. Tedy - mé a baronovy výpravy. Vyvolalo by to zbytečnou bouři a neklid. Stačí mi les takový, jaký je teď. Nepotřebuji dráždit šelmu. Ale jinak je to samozřejmě dobrý nápad. Jak však

říkám - teď na to zapomeňme. A jestli výprava uspěje, nebude toho již zapotřebí...

Půjdu nyní odpočívat, musím nabrat sílu na zítřejší den. Zaříd'te, pánové, aby se zítra s rozbřeskem mohlo vyrazit."

Když rozmluvu skončila, všichni se rozešli. Opat Theodor, který celou dobu jen mlčky přihlížel, se připojil k Alhardovi.

"Ptal ses čaroděje, proč to dělá. Mohu ti položit stejnou otázku?" zeptal se.

"Proč? Je to přece jasné - Jeho Jasnost tvůj bratr vévoda rozhodl a já, jeho komoří, jen vykonávám..."

"Ale proč ty?" přerušil ho opat. "Původně to snad mělo být úkolem Iansina, královského prospektora."

Alhard se trochu zarazil. "To ano, ale... Ale nakonec jsem Jeho Jasnost sám požádal o tu práci."

"Aha. tak tedy. To mi můj urozený bratr Daniel neřekl."

"Ne? Nepožádal jsem ho, aby z toho dělal tajnosti. Stejně se o tom na dvoře určitě rozšířilo dost klepů."

"To ano... Neposadíme se před domem? Není sice nejtepleji, ale tady venku je čerstvější vzduch." Opat si sedl. "Jsem sice duchovní a klepy si ode mne drží odstup, ale něco jsem zaslechl. Povídá se třeba, že se za každou cenu snažíš ukázat, jaký jsi mladík..."

Alhard zvedl obočí. "Ti klepán jsou ale bestie..." Pak se hořce usmál. "Možná však mají pravdu. Ale je za tím i něco jiného - už skoro tři roky jsem nevytáhl paty z Bolle. nedělám nic, než že organizuji hradní posádku, pořádám hostiny, rekrutuji kuchaře a úředníky a bardy do vévodských služeb... Začínám kostnatět a moji hoši jezdí do bitek beze mne. Tak jsem dostal chuť dělat zas něco pořádného, dokázat si, že jsem vévodovým komořím nejen proto, že jsem jeho prastrýc."

Opat Theodor utrhl stéblo, děvečka na druhé straně dvorce hnala husy a švihala je vrbovým proutkem. Alhard se zahleděl do koruny dubu před domem. Vítr ševalil v listoví.

"Probudila se ve mně touha, Theodore, kterou má asi každý muž. Chci, aby tu po mně něco zůstalo. Desítky šarvátek mám za sebou, malé hrdinské činy, na které si dnes už nikdo nevzpomene. A když se mi naskytla tato šance, řekl jsem si: Alharde, to je ono. to je tvá příležitost. Jednou, za pár let, až se už neudržíš v sedle, budeš vědět, žeš udělal něco, co mělo skutečně smysl."

Theodor otrhal ze stébla zelená zrnka. "Hezké a chvályhodné, jistě... Ale když jsem tě dnes poslouchal, měl jsem chvíli pocit, že v tom je i něco jiného."

"Co - jiného?"

"Cítil jsem stopu zaujatosti samotným lesem, závan nenávisti."

"Nenávist? Dost možná... Ten les tu nemá co dělat. Když zmizí, zmizí i pohádka, ta děsná zkazka. Ten hvozd se mi vetřel do života, aniž by tam kdy měl patřit."

"Jako by ses nakazil řečmi čarodějů, Alharde. Budeš stejně bláznivý jako starý Johan."

"Vidíš, opate. To je ono. Když se podaří hvozd zničit, budu moci na povídačky čarodějů zapomenout. I na Johana."

"Myslíš? Pak se nenech příliš unést. Tuším, že by tě taková posedlost zničila."

Vycházelo slunce. Probralo se skrz mraky, které na východě ztratily na mohutnosti. Žluté paprsky se lámaly v těžkých kapkách, které ohýbaly stébla zelených trav.

Otevřela se brána. Koně. neposední a nedočkaví pohybu, frkali a hrabali kopyty.

Baron Lakadh seděl hrdě a vzpřímeně, kroužková košile se leskla a vítr si mu pohrával s vousem.

Pěťadvacet ozbrojených mužů, tvrdých a zkušených bijců, čekalo na cestu do pekla. Tušili, ale nevěděli. Nebáli se - byli to hrdinové mezi svými. Sloužili Alhardovi a viděli zemi od Ašrunu po Chadon, jejich meče byly pokryty posměšnými runami. Za tuto cestu čekali vysoký žold.

Ami Diverroa zkrotl povlávající černí pláště a vyhoupl se na hřbet svého koně.

"Bůh buď s vámi." pozvedl pravici opat Theodor.

"Tam tvůj Bůh není." odpověděl čaroděj se studeným úsměvem. Bylo to poprvé, co na opata vlastně promluvil.

Alhard vytáhl meč, vrazil jej do země podle zvyku amreonských kapitánů a položil dlaň na hrušku.

"Ať potkáte cokoli, budu s vámi. Ve vzduchu visí smrt. Kéž není vaše." Alhard si vždy potrpěl na patos.

Baron Lakadh Dlouhovous se naposledy obrátil ke své ženě a potomkům, postavil se v třmenech a zadul na starý roh. Výprava vyrazila.

Alhard se díval, dokud jezdci nezmizeli dole mezi chalupami částečně opevněného příhradí. Z celého srdce si přál, aby Diverroův plán vyšel. Aby čaroděj proklál srdce hvozdů.

Alhard myslel, že se oddá klidnému čekání, že si zahraje šachy s opatem Theodorem... Jednoduše to nešlo.

Po obědě si nakonec nechal vynést křeslo na vyhlídku nad branou a přes ramena si přehodil šarlatový plášť. Shora bylo velmi dobře vidět na tmavý oceán lesa.

Starý muž se stromy v duchu zápasil. Dílem zaháněl spánek, dílem vedl v duchu dlouhý hovor se sebou samým. Bylo mu smutno.

Odpoledne nad hvozdem ztěžkly mraky. Šedé prameny oblačné přize se stáčely v náznacích vírů, proplétaly se. klesaly a stoupaly.

V podvečer se zvedl vítr.

Setmělo se dříve, než bylo v létě obvyklé. Alhard si nechal přinést kabátec. Stál pod stříškou vyhlídky, vysoko nad zemí, opíral se o zábradlí a zíral do tmy. Na zem dopadaly první kapky.

"Přišel jsem se čtyřmi bratry." řekl tiše opat Theodor, který se vrátil z vesnice.

Alhard se neotočil. Naslouchal dešti, který s rostoucí prudkostí bušil do došků.

"Mám strach," řekl jen.

"Proč?" zeptal se opat.

"Nevím."

"Také cítím, že v dešti něco je." Theodor přistoupil k zábradlí vedle Alharda. "Ale nechci se tomu poddat."

Nic nebylo vidět, tma a déšť dělaly své.

"Půjdu si lehnout," prohlásil Theodor.

"Já tu ještě chvíli zůstanu, opate. Potřebuji být sám."

Komoří znovu pocítil příval únavy. Zachumlal se do pláště.

Hlava klesla, povoz se rozjel, zima ustoupila. Hlasy v hlavě si šeptavě povídaly a Alhard zachytával nesmyslné útržky hovorů, které mu patřily i nepatřily.

Mluvil i on, mluvil k Theodorovi, naslouchal Diverroovi. Pak oba zmizeli a on zůstal sám na vížce nad branou Zeleného dvorce. Bylo vidět, světlo bylo sice matné, ale bylo vidět.

Znovu zaslechl šepot. Byl o něm, nerozuměl slovům, ale jasně cítil, že desítky hlasů hovoří o něm. Rozhlížel se. Otáčel hlavu, matné světlo plulo na drobounkých kapičkách mlhy.

Pak Alhard nahlédl směrem k hvozd. Pochopil. Hlasy přicházely odtud.

To stromy mluvily, stromy s fialovým listovím. Dívaly se k němu, upíraly naň oči skryté mezi větvemi. Získávaly podobu obřích postav, větve se pohybovaly jako při tanci. Tančily, stály na místě, pohybovaly větvemi a dívaly se na něj.

Alhard. Alhard...

Hleděl na ně. Tady na mě nemůžou, říkal si. A Oni ho slyšeli. Ucítil, jak se nadechli. Nebyly to *ony*, ty stromy. Stali se z nich *ONI*. Všichni naráz se nadechli. Pahorky mezi ním a JIMI se nedočkavě zavlínily. Alhard. Alhard, říkali ONI a udělali první krok. Lehký a taneční. Obři. Jejichž tváře vryté do kůry se odhalily, se v majestátním tanci pohnuli vpřed. Hudba byla pomalá. Hluboké tóny zpívané prastarými hrdly objaly vížku. Rytmem byl Jejich dech. Zmocnil se Alharda a naplnil jej šílenou hrůzou.

Otočil se a chtěl utéci. Schody zmizely. Podlaha byla jednolitá. Podíval se na přicházející tanečníky. Nebyli nepřátelští, chtěli ho jen obejmout a rozdrtit. Znovu se otočil a zakryl si oči. Dřevo vížky ožívalo. Stalo se oltářem.

Alhard sebou trhl. Probudil ho drtivý zvuk hromu.

Když hřmot dozněl, bylo slyšet pomalý klapot kopyt dole u brány. Alhard se otrásl nejen chladem. Před očima měl svou živou noční můru.

Už nepršelo. Oblohu prořal blesk, pak druhý, třetí.

Blesk stíhal blesk. Přestalo pršet, ale blyštivá světla křížovala oblohu. Prudký vítr lomcoval krajinou, burácení hromu se vrývalo do země. Stráž u brány byla tak ohlušená pekelnými tympány, že skoro přeslechla bušení na vrata.

Na cestě stál muž v černém. Stěží by se udržel na nohou, kdyby nesvíral opratě koně, který se také třásl výsilením. Přes hřbet zvířete viselo bezvládné tělo.

"Kdo tam?"

"Ami Diverroa," zašeptal slabým hlasem. Pak se svezl k zemi.

Alhard sešel po schodech k bráně. Byl ztuhlý a bolela ho záda. Strážný zasouval zpět závoru, druhý klečel na zemi u ležící postavy. Kůň divoce oddychoval.

"Čaroděj se vrátil!" řekl vzrušeným hlasem voják.

"Pochopil jsem." Alhard přiklekl k Diverroovi. Ve světle louče byla jeho podrápaná tvář bez výrazu. Alhard se lekl, že Ami je mrtev.

Seběhli se rychle. Přišel správce, přišli Alhardovi zbylí muži a hradní stráž, byli tu čtyři

mniši a opat.

"Žije." prohlásil jeden z bratrů, když vzal čarodějovu hlavu do dlaní.

Alhardovi muži sundali z koně svého bezvládného druha. Ústa měl plná sraženin. Sípavě dýchal.

Ami Diverroa ležel na opatově posteli. Okolo seděli Alhard, Johan a Theodor. Čaroděj přišel před chvílí k sobě. Horečnatýma očima se rozhlížel po tvářích nad sebou.

"Co se stalo, Ami?" zeptal se netrpělivě komoří. "Dokázal jsi to? Dokázal?"

Čaroděj zavrtěl hlavou. "Ne... Nic. Nic. Jen... Tam je smrt a vypadá jako... Všichni jsou tam."

"Co se stalo?"

Ami vzdychl.

"Nech ho být, Alharde, je vyčerpaný a zděšený," řekl opat.

"Musím vědět, co se stalo. Než bude pozdě."

Čaroděj pokrčil rameny. V krvi potřísněné a špinavé tváři se mísila únava s hrůzou.

"Je to příšerné..." Přidušeně zakašlal. "Kdybyste viděli ty oči... všechno prorůstalo..." Odmlčel se a trhaně dýchal. "Pošli pro Roise. pošli druhého holuba, Alharde."

"Pošlu, pošlu."

"A odejděte... všeho nechte, zmizte, zapomeňte... Oni vědí, co jim patří, sají a sílí... Všichni musíme pryč." Diverroa otočil hlavu. "Kde je... ten?"

"Vedle na posteli. Starají se o něj," ubezpečil ho opat.

"Má v těle šíp. strašná rána... šíp, co má v boku...", zašeptal Ami a zavřel oči.

Navzájem se na sebe podívali. Šíp? Voják, o kterého se Albert staral, neměl vážnější vnější poranění. Byl sice celý od krve, ale na těle měl jen několik velkých podlitin.

"Blouzní." konstatoval opat.

"Vstoupil do něj démon," řekl temně Johan. "Musím jej vymýtit z temnoty té nebohé duše."

"Hloupost," odsekl Alhard.

Alhard, opat a Johan seděli okolo stolu v Alhardově pracovně.

"Musíme něco udělat. Hned."

"Proč. Alharde?" otázal se opat. "Je noc. Teď přece..."

"Teď hned."

"Jeho Jasnost má pravdu, otče," řekl Johan. "Cítím to. Moře se valí a jen Bůh může zastavit jeho vody."

"Kde je ten strom, co jste ho včera našli?" zeptal se Alhard Johana.

"Hodinu cesty odtud. Snad nechceš. Jasnosti...?"

"Chci. Ale je to málo..." Komoří zíral do plamenů svíček. V obličejí mu přibýly vrásky. "Oheň... To je ono, oheň!"

Johan strnul. Otevřel ústa... "Ne...!" vypravil ze sebe. "To ne!"

"Ano." Komoří se těšil ze zlověstnosti svého hlasu.

"Nesmíš! Rozumíš? To nesmíš!"

"Můžu! To víš, že můžu! Já snad i *muším!*"

"Víš, co uděláš? Máš tušení, co v této chvíli probudíš?"

"Tebe nebudu poslouchat, mnichu! Nebudu! Ano...oheň! Oheň!"

Opat znepokojené hleděl na Alharda. "Možná tomu nerozumím. Alharde. ale proč..."

"To je ono. opate. Nerozumíš tomu." odbyl ho ošklivě komoří. "Běž pryč. Johane. Běžte oba pryč."

Alhard ukázal na mapu. Kapitán Kruc se sklonil, aby lépe viděl.

"Tady, tady a tady." naznačil prstem Alhard. "Vem co nejvíc mužů a všechny koně. Ve skladu je čtyřicet soudků s tu farsky m zemním olejem. Zapálíte křoviska na hranici Guapu. Sice přšelo, ale zemní olej to zvládne. Rozpoutejte peklo a zmizte odtamtud."

"A ten strom?"

"Vemte deset **dřevorubců**. Každý z nich dostane padesát zlatáků."

Alhard se třásl.

Jezdci se **shromáždili** před branou podobné jako čarodějova výprava včera ráno.

Přestalo se blýskat a noc ztichla v napjatém očekávání. Vánek vanoucí od hvozdů přinášel varování. Nevyslyšené.

Dlouhé louče planuly tmou. Jejich plameny tančily v unavených očích jezdců. Vyjížděli za mstou a krev v nich kypěla. Alhard je **vyburcoval**, vybičoval v nich odvahu a touhu po krvi stromů.

"Palte a ničte!"

"Palme a ničme!"

Alhard byl zuřivou šelmou, která byla smrtelně raněna na duchu.

"Palte a ničte! Hvozd je plný smrti, naše ruce však dokážou víc! Podtínejte a palte! Jsme horší než tisíc lesních démonů!"

Vojáci dravě mručeli. Lakadhovi vojáci byli dobrými služebníky svého pána. pět zbylých Alhardových mužů nenávidělo, co nenáviděl Alhard. Kruc viděl tmu před sebou a světlo ohně.

"Hvozd je tma a teď je noc! Vy nesete světlo, pomstu za mrtvé! Nic nezastaví oheň, který nesete, nic! Palte a ničte! Palte a ničte!" řval Alhard a hlas mu hrubí. Neviděl než šířící žár.

"Palme a ničme!" řvali mstitelé, unesení Alhardem.

"Heá, hea heá!" vzkřikl pak Kruc.

"Heá...!" zopakovalo třicet hrdel a houf jezdců vyrazil do podivné bitvy. K sedlům měli přivázané měchy s olejem. Nad jejich hlavami plály ohně.

"Heá!" křičeli a pobízeli koně. "Heá!"

Opat zavrtěl znepokojeně hlavou. "To hraničí s šílenstvím. Alharde. Jsi posedlý." Alhard se na něj s úšklebkem podíval. "Ty se bojíš, Alharde. Jsi posedlý strachem." "Bojím se. Bojím. Ale ty bys měl taky." "Dám sloužit mši za ty mrtvé. Přijď. Měli by tam být všichni."

Alhard zavrtěl hlavou. "Proč? Diverroa měl pravdu. *Tudy* náš Bůh není."

Když přišel Alhard ke dveřím hostinského domu, vynořil se ze tmy stín. Alhard poděšeně ucouvl a sáhl k pasu.

"Měl jsi to zastavit. Alharde." Byl to Johan. Jeho hlas zněl ještě zlověstněji, než předtím Alhardův.

"Vypadni." odbyl ho Alhard. "Víš, co se děje."

"Vím. Ale ty asi netušíš, co děláš."

"Říkám, abys vypadl."

Mnichova shrbená postava vypadá jako pokroucený strom, napadlo Alharda. Mám chuť ho udeřit, srazit k zemi, hnidu. Kysu.

"Budu se za tebe modlit. Alharde." řekl Johan mrazivě.

Noc pokročila. Koně pádili k hvozd, který na ně čekal.

Alhard poručil rozsvítit v pokoji všechny svíčky.

Azik hleděl na svého pána se strachem. Choval se zvláště, nejistě, jako stařec, který se bojí samoty. Azik viděl zlomeného muže.

Počkal, až na Alharda přišel spánek a šedá hlava mu klesla na stůl. Pak se vykradl z pokoje a utekl do kostelíka, kde začínala mše.

Requiem aeternam dona eis Domine...

Heá!

První jazyk plamene přeskočil na uhýbající listy, útroby lesa bolestně zavzdychaly a máchly do prázdna rukama zelených emocí. *Muži* bijící loučemi vplétali do myšlenek hvozd svou nenávist, stromy hltaly ten nepoznaný pocit a s každým dalším tělem, s další duší tušily sílu jednoho jména. Věděly o něm.

Heá!

Alhard sebou trhl. Cosi mu vzalo spánek. Podivný běs, hladké slovo. Studené a hladké jako kůra velledu.

Posadil se. Svíce právě zhasly, červená očka rozpálených knotů žhnula do tmy a stopa kouře provoněla vzduch.

"Aziku?"

Nedostal odpověď. Byl sám. I když...

Alharde... .

Tichý šepot prostoupil dřevěnou stěnou.

Alharde...!

Starý muž se vztyčil. Židle se převrátila.

"Kdo je tu?"

Shai-tabaa...

"Kdo je tu?"

Alharde!

Ruce měl studené. Otáčel se a bodal zrakem do tmy v domnění, že spatří **zhmotnělou** čern. Hlasy ale byly v něm.

Přepadl ho třes, smrtelná hrůza. Prudce vyrazil ke dveřím.

Nenahmatal kliku. Cítil pod zpocenými bříšky prstů, jak se dřevo vlní a proplétá, jak bytní a dýchá.

Sním? Je to sen?

Drum! Drum! Drum! Šest seker se zakouslo do vrásčitého kmene a železo ochutnalo jeho mízu.

Těch šest mužů se třásl strachy, když se nořilo do lesní tmy a slyšelo poprvé hlasy nočního hvozdů, ale strach se rychle rozplynul v pocitech, které je ovládly, když zařali sílu svých paží do tisíciletého kmene. Kůra se odlupovala. letokruhy praštěly pod ocelí. Tři vojáci mávali loučemi a hlasitě je **povzbuzovali**, destruktivní euforie se rychle zmocnila všech. Byl to matný sen, dlouhými kroky opět kráčející k noční můře.

Dlaněmi se Alhard ztěžka opřel o dřevo a dostal odpověď na svou nevyřčenou otázku. Nespál. Dlouhé bodavé trny se vymanily z vláken dřevěné hmoty a prořaly mu kůži.

"Bože...!" vykřikl a odskočil a staré srdce divoce bilo ve stažené hrudi.

Siluety jezdců se míhaly na pozadí běsnících plamenů. Hraniční stromy se kroutily v bolesti a volaly a volaly...

Jezdci slyšeli plameny, tlukot srdcí svých koní i dunění seker drtících starý dub. Nevníмали. že plíživé prsty chmatají v jejich rozohněných myslích. že kořeny podtrhly koním nohy. Bili ohnivými chvosty loučí jako zubatými meči. bojovali v absurdní a prohrané bitvě.

Zvedl se vítr. sbíralo se k bouři. Vichr vál od lesa. Byl opět plný křiku.

Alhard! Poee!

"Co? Ne... Bože! Kdo je tu? Kdo je tu?"

Aedrtoo teff-tett! Křičíš?

"Aziku...!"

Křičíš? Křič. Alharde. Alharde...

"Aziku..." Alhardův křik se stáhl v zoufalý sípot, tichý a zděšený. Dlaně mu mokvaly krví. Dům se kolem něj svíral.

Jsme tu, člověče. Čekal? Jsme tu. Alharde.

Tma získala pavučinové kontury. Zpočátku nezřetelné a tenké. Přišli, stáli okolo. Alhard se trhavě otáčel.

Viděl jejich řídké tváře. Oči propadlé jinam. Napřažené a kornaté ruce.

Bliž a bliž, krok a krok. Šli a Alhard chabě ustupoval. Slyšel šepot a vzdechy. Výkřiky mrtvých z posledních dnů. Slyšel rzání koní a praskot ohně. Dunění sekyr. Skřípění dřeva. Tiše plakal. Rty se mu třásly.

Tlačili ho k oknu. Alhard vycítil příležitost a rychle se obrátil. Okno bylo rozražené a šklebilo se jako jejich hladové chřtány.

Vyhlédl ven.

Větve dvou starých dubů obklopile dům. Černé listí pichlavě šustilo.

Pojď, Alharde. zvolal hlas venku. Já jsem tu také! Nebo jsi už zapomněl? Zapomněl? Zapomněl...?

Visel tam jako před několika dny. Houpal se na hrubém provaze. Alhard vytřeštil oči. Bagi k němu vzpínal ruce a tenké nehty se vlnily. Měl dlouhé krvavé prsty.

V očnicích měl rudé světlo, ústa se **rozpouštěla** ve zvracích krve. Rysy oběšence se protáhly. Končetiny rozklované ptáky zřídly.

S Alhardem smýkly desítky, stovky, tisíce kořenů. Hlasy, sykot, křik, pohlcující řev a vztek, bolest. Poee!

Noc jak meč prot'al hrůzyplný výkřik zasvěcený tetce smrti.

A kostelní chorál zmlkl.

Bylo bledé a nejisté ráno. Vlhký opar se držel nad zemí u nízké mraky byly olověně šedé.

Dveře kostelíka se pomalu otevřely a vyšli dva muži v kutnách, opat Theodor a bratr Johan. Byli unavení a jejich tváře byly jako z vosku.

Rozhlédli se. Opat s napětím vydechl. Oba velké duby se skláněly nad dřevěnou stavbou hostinského domu a drtily ji v objetí svých skleslých větví. Celý dvůr se zelenal tisíci lístky rašících proutku. Jen okolí kostela se kruhem vyhnuly.

Theodora Johan se pokřičovali.

V koruně stromu, který stál před hostinským domem, se houpalo Alhardovo oběšené tělo.

Johan sepal ruce a odříkal modlitbu.

Opat Theodor zvedl ze země proutěnou klec u otevřel dvířka. Šedý holub vyletěl k nebi.